

ministeren bliver bemyndiget til at bestikke, hvem han vil, til Skattekommissær, thi det er i Virkeligheden et overmaade brydsomt Hverv. Man fremhæver det i Almindelighed som et Fortrin ved Indkomstskatten, at der er saa lidt Bekostning ved dens Opkrævning i Sammenligning med andre Skatter. Vi hørte af den sidste ærede Taler, at det aarlige Beløb ikke bliver saa ganske ubetydeligt, men naar det ikke bliver stort, hvad er saa Grunden? Det er ganske simpelt, at man paalægger et stort Antal Medborgere et ikke ubetydeligt Arbejde. Jeg ser nok, at der foreslaas et Honorar, men det staar ganske sikkert ikke i Forhold til det Arbejde, der udkræves. Det er sikkert et betydeligt og vistnok ikke meget behageligt Arbejde, som disse Skattekommissærer bebyrdes med. Hvad vilde man sige om en Toldlov, som bemyndigede Finansministeren til at paalægge enhver Borger at fungere som Toldbetjent 3 Maanedes af Aaret? Det vilde sikkert ogsaa gøre Toldopkrævningen betydelig billigere, men jeg tror dog ikke, man egentlig vilde billige en saadan Bestemmelse.

Jeg vender mig til den anden Lov om Overgang af en Del af de direkte Stats-skatter til Kommunerne, idet jeg altsaa med Henhyn til Indkomst- og Formueskatten fastholder, at jeg anser den i sig selv for en god og brugbar Skat, naar den virkelig gennemføres paa rette Maade, og for en Skat, som man ganske sikkert maa komme til, naar Staten skal have en større Indtægt, men, som jeg begyndte med at sige, anser jeg det for meget tvivlsomt, om den just i nogen særlig Grad egner sig til at afløse andre Skatter for derved at tilvejebringe en retfærdigere Skattefordeling. Det, som imidlertid ved det andet Lovforslag om Overgang af direkte Stats-skatter forekommer mig mest betænkeligt, er, at Staten derved opgiver en Del af sine sikreste og visseste Indtægter. Dette bliver saa meget mere betænkeligt, som Statens direkte Skatter i sig selv jo ikke ere betydelige, og det navnlig fra Venstres Side stadig gøres gældende, at de staa i et Misforhold til de indirekte Skatter. De direkte Stats-skatter udgøre omtrent 10 Millioner Kr. Deraf vil man nu bortgive de $\frac{3}{5}$, 6 Millioner Kr., ganske vist mod at saa en Formue- og Indkomstskat i Stedet, hvad jeg straks nærmere skal komme tilbage til. Men det maa dog paa Forhaand siges, at netop disse direkte Stats-skatter paa faste Ejendomme anbefale sig fra Statens Synspunkt i høj Grad derved, at de gaa ind med et bestemt Beløb baade i gode og mindre gode Tider, medens derimod de andre Skatter, navnlig Indkomst- og

Formueskatten ville være ret vanskelige at beregne og i hvert Tilfælde give et mindre Udbytte i trykede og daarlige Tider end i gode. Naar man nu paaregner, at man vil saa omtrent 5,100,000 Kr. ind i Formue- og Indkomstskat, medens man bortgiver 5,900,000 Kr., saa har jeg allerede tidligere haft Lejlighed til at fremhæve, at jeg er meget betænkelig ved, at man formindsker Statens Indtægter af de direkte Skatter med henved 1 Million Kr. — 800,000 Kr. — men jeg skal yderligere bemærke, at man i Virkeligheden ikke har nogen som helst Garanti for, at en Formue- og Indkomstskat vil indbringe det Beløb, der er paaregnet. Det er jo muligt. Det er endog muligt, at den vil give mere, men det er sandelig ogsaa muligt, at den vil give mindre. Jeg tror navnlig, at det vil være vanskeligt at saa de virkelige Formuer ude i Landet frem og saa dem virkelig beskattede. I den Henseende staar jeg ganske i Modstrid med den sidste ærede Taler. Jeg tror, at mange Landbrugere ville mene, at de for Tiden med god Samvittighed kunne sige, at deres Ejendomme ikke have større Salgsværdi end, hvad der svarer til, hvad de ere prioriterede for, og det vil være meget vanskeligt for Skattekommissionen at godtgøre, at de have det. I det hele taget anser jeg det for tvivlsomt, om denne Skat vil indbringe det Beløb, som er paaregnet, men jeg skal i det følgende gaa ud fra, at den vil indbringe det. Jeg anser det for saa meget betænkeligere, at Staten opgiver henved 6 Millioner Kr. af sine direkte Skatter, som det netop fremhæves fra Høretallets Side i denne Sal, saaledes som af den ærede sidste Taler, at der er et Misforhold mellem de direkte og de indirekte Skatter, som vil blive forøget, naar man formindsker de direkte Skatter med henved 6 Mill. Kr. og kun faar 5 Mill. Kr. i Stedet. Resultatet vil efter min Mening blive, at man fra Høretallets Venstres Side, vil gøre gældende, at nu maa man søge at nedsætte de indirekte Skatter, for ellers bliver Misforholdet alt for stort, og derved kunde det være, at Statens Finanser bleve endnu flattere stillede, end de blive efter Lovforslaget. Men jeg anser det for dobbelt betænkeligt at erstatte disse Skatter netop med en Formue- og Indtægtsskat, fordi denne Skat, som jeg allerede gentagne Gange har fremhævet, har vist sig i Praksis at være overmaade upopulær og meget vanskelig at holde i Live. Den blev paalagt i Aarhundredets Begyndelse, i 1810, som en Skat, bestemt til at være i 8 Aar. Allerede efter 1 Mars Forløb maatte man opgives den for Landets Vedkommende, og